

Medlem for Kjøbenhavn selv nærede Tvivl om, hvorvidt Politiet nu i disse Sager vil bære sig rigtig ad, idet han bemærkede, at vedkommende selvfølgelig maatte have Ret til at henvende sig til Justitsministeren og kræve hans Afgørelse, hvis han mente, at han var uretfærdig behandlet. Deri ligger jo, at den Tillid, man skulde have til Politiet, end ikke er til Stede hos det ærede 4de Medlem for Kjøbenhavn, men saa forekommer det mig, at man heller ikke kan gaa med til at lægge en saadan Myndighed i Politiets Haand; thi man maa erindre, at naar en Mand faar en Tilsigelse til at møde hos Politiet, fordi han har gjort et eller andet, og der saa bliver forelagt ham et saadant Forelæg, saa er han under et Tryk, under en Tvang; han skal nemlig spilde en Del af sin Arbejdstid for at møde hos Politiet, og vil han have Sagen for Retten, ved han, at han atter skal spilde sin Arbejdstid. Allerede dette vil maaske mange Gange bevirke, at han vil føje sig ind under Politiets Forelæg, ihvorvel han mener, at han ikke burde gøre det, og dette gælder ikke blot Spørgsmaalet om, hvorvidt han vil erklære sig skyldig eller ikke, men ogsaa Spørgsmaalet om, hvor høj en Bøde han skal erlægge, saaledes at han maaske gaar ind paa at erlægge en betydeligt højere Bøde, end Forseelsen egentlig burde medføre. Under det Tryk vil han imidlertid sikkert ofte finde, at han dog staaar sig bedst ved at bøje sig og lade sig uretfærdig behandle, til Trods for, at han har Krav paa en mere retfærdig Behandling. Der er i Betænkningen henvist til, at der er en stor Mængde Sager, som ved den nuværende offentlige Politiret afgøres i Mindelighed. Der er nævnt 14,225, altsaa ca. 15,000. Med Hensyn til disse Sager vil jeg sige, at ihvorvel de afgøres i Mindelighed, afgøres de netop under et lignende Tryk, som det er omtalt under de Forhandlinger, som ere førte i Dag, idet den paagældende føler, at hvis han ikke bøjer sig for denne Afgørelse i Mindelighed, gaar Sagen til Doms, og saa vil han let kunne udsætte sig for en endnu højere Bøde. Men et lignende Tryk — og maaske i endnu højere Grad — er til Stede, naar han staaar over for Politiet, som har Raadighed over den Maade, hvorpaa det vil forelægge vedkommende Sagen. Dette vil altsaa føre til, at man vil faa en stor Mængde uretfærdige Afgørelser, hvorved der atter vil fremkomme en stærk Uvilje mod Politiet, en Uvilje, der er endnu stærkere end den, der er nu i Øjeblikket.

Jeg maa maaske tillade mig at omtale nogle Sætninger i Lovforslaget, saaledes som det er forelagt af Regeringen. Der staaar Tale om, at den offentlige Politiret har været nødt til af Hensyn til den store Masse Sager at gaa mere summarisk frem end paatænkt, og saa tilføjes der: navnlig kan dette være uheldigt for de Sager, der paa den ene Side, hvis Tiden tillod det, kunde opfordre til en noget nærmere Behandling, men som paa den anden Side dog ikke ere tilstrækkelig vigtige eller tvivlsomme til, at det kan forsvares at henvise dem til nærmere Behandling ved et af Kriminalkamrene. Der er altsaa en hel Række af Smaasager, som ikke ere af den Betydning, at det kan forsvares at henvise dem til Kriminalretten, men man beklager, at den offentlige Politiret ikke er i Stand til at behandle disse Sager tilstrækkelig grundig, hvoraf altsaa maa følge, at vistnok mange Mennesker dømmes ganske uretfærdig i saadanne Sager, fordi Sagen ikke bliver undersøgt tilstrækkelig grundig, og det er netop alle disse Sager, som vi nu tage bort fra Retten, idet vi sige til Politidirektøren: du skal have Afgørelsen alene — ja, jeg kalder det for Afgørelse. Det er et Forhold, som jeg for mit Vedkommende ikke vil kunne anbefale. — Jeg ser altsaa ikke anderledes paa Lovforslaget tilligemed de Ændringer, der ere stillede, end at der her foreligger en Udvidelse af Politiets Myndighed, og det forekommer mig saa meget mærkeligere, at man ikke har Betænknelighed ved at gaa med til den, som jeg vil tilbagekalde i det høje Tings Erindring den Maade, hvorpaa man behandlede et Forslag om Anholdelse og Varetægtsfængsel, som forelaa til Behandling i forrige Samling. Det var et Forslag, der sigtede til at indskrænke Politiets Myndighed, og det blev ogsaa særlig fremhævet af det ærede 2det Medlem for 5te Kreds (Holch); at det var en Indskrænkning af Politiets Myndighed, og han pointerede særlig, at det er ganske sikkert, at man skal gøre, hvad man kan, for at undgaa vilkaarlig Anholdelse — det, som dette Forslag drejede sig om, var Spørgsmaalet om vilkaarlig Anholdelse — men i det hele taget gjaldt Forslaget dog om at indskrænke Politiets Myndighed, hvilket vilde være ganske paa sin Plads. Men dette Forslag fremmede man ikke, det blev henvist til et Udvalg, og blandt de Udtalelser, som kom frem ved 1ste Behandling, skete der navnlig Henvisninger til, at man snart kunde vente Proceskommissionens Arbejde, og at man saa ikke burde fore-